

slagets Bestemmelser, men en videre Udvikling deraf. Naar jeg ikke har kunnet følge den ærede Ordfører i at gaa med til at fastsætte en Forpligtelse for Barnefaderen til i enkelte Tilfælde at betale $\frac{3}{5}$ af Underholdsbidraget, medens Moderen skal betale $\frac{2}{5}$, er det nærmest af Hensyn til Kommunerne. Her er ikke Spørgsmaal om en forskellig Opfattelse af, hvad Underholdsbidraget skal være. Jeg er enig med Flertallet og den ærede Ordfører i, at Normalbidraget maa sættes højere end hidtil. Men Forholdet er, at i Øjeblikket er der gennemsnitlig en Plejebørn af 86 Kr. pr. Barn. Efter de statistiske Opgørelser, der foreligge for mig, findes der 7,100 Plejebørn her i Landet, og den samlede Plejebørn udgør omtrent 610,000 Kr. Jeg har ikke noget imod, at Underholdsbidraget forhøjes, men det forekommer mig ikke at være rigtigt i visse Tilfælde at lægge $\frac{3}{5}$ af Underholdsbidraget paa Barnefaderen; thi i alle de Tilfælde, hvor Barnefaderen af en eller anden Grund forsvinder, bliver det Kommunerne, der faa denne Part af Underholdsbidraget at udrede, og jeg finder ikke, der er Anledning til at paabyrde Kommunerne forøgede Udgifter i dette Forhold. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre herved.

Jeg har nærmest begæret Ordet for at anbefale et Ændringsforslag, der er stillet af et Flertal under Nr. 45 til § 17, og jeg beklager, at jeg ikke har været saa heldig her at have den ærede Ordfører paa min Side; ligesom jeg maa udtale min Forundring over, at heller ikke Socialdemokraterne have villet tiltræde dette Forslag. Forslaget gaar ud paa fuldstændig at ophæve den Hemmeligholdelse, der finder Sted paa den kgl. Fødselsstiftelse, en Hemmeligholdelse, som jeg finder er i høj Grad uforsvarlig og ikke kan forenes med den Interesse, som ethvert Barn maa have i at vide, hvem der er dets Moder, og for øvrigt ogsaa, hvem der er dets Fader. Skal man konstatere, hvem der er et Barns Fader, maa man først have konstateret retligt, hvem der er Barnets Moder. Den nugældende Ret angaaende dette Forhold findes i Forordning af 30. Maj 1828, og her er der den Regel, at ethvert Barns Fødsel, hvad enten det er født indenfor eller udenfor Ægteskab, skal anmeldes for vedkommende Kirkebetjent, i Købstæderne inden 2 Dage efter Fødselen og paa Landet inden 8 Dage efter Fødselen, og Forsømmelse heraf er Bødestraf underkastet. Det er den nugældende Ret, men undtagne fra at gaa ind under

denne Rets Bestemmelse ere de Kvinder, der føde paa den kgl. Fødselsstiftelse, naar de forlange, at Fødselen skal hemmeligholdes, og det har enhver, der føder paa Fødselsstiftelsen, Ret til at kræve.

Hvis det nu var nogle ganske faa Børn, det her drejede sig om, skulde jeg ikke have rejst en saa stærk Fordring, som jeg agter at gøre for at faa ophævet dette Forhold. Men i det sidst forløbne Aar er der paa den kgl. Fødselsstiftelse født ikke mindre end 2,223 Børn. Af disse Børns Mødre vare kun de 380 gifte, hvorimod 1,843 Mødre vare ugifte, og af de ugifte have kun 289 opgivet Navn og Hjemsted, medens 1,554 vare indlagte paa Stiftelsen som hemmelig fødende. Det vil altsaa sige, at aarlig 1,500—1,600 Børn, eller i Løbet af 10 Aar mindst 15,000 Børn, ikke nogen Sinde maa faa at vide, hvem der er Moder eller hvem der er Fader. Jeg spørger: Er det forsvarligt at opretholde en saadan Tilstand? Jeg mener Nej.

Der er ingen, der ved, hvad der bliver af disse Børn. Der siges, og ganske sikkert med Rette, at der af de Børn, der ere fødte udenfor Ægteskab, dø forholdsvis flere end af dem, der ere fødte indenfor Ægteskab, og det undrer mig ikke, naar man opretholder en saadan Tilstand her i Landet. Naar baade Fader og Moder skamme sig ved at vedkende sig deres Barn, og de kun have den Interesse i Barnet, at de maa se at komme af med det saa hurtigt som muligt og faa det sat i Pleje og saa ikke interessere sig for, hvorledes det gaar det, men det alene bliver Plejeforældrenes Sag at tage sig af det, er det naturligt, at et saadant Barn maa være mere udsat for at gaa til Grunde, end et Barn, som er født indenfor Ægteskab. Naar Plejeforældrene vide, at hverken Fader eller Moder bryde sig om Barnet, kunne de ikke have stor Interesse for et saadant Barn. Indtil 1894 var Forholdet endog saa grelt paa Fødselsstiftelsen, at en Kvinde, der havde født et Barn, kunde overgive det til Fødselsstiftelsen mod at betale en Gang for alle 500 Kr. Dette blev afskaffet ved den første lovlige Finanslovs Vedtagelse efter Provisoriet i 1894, og noget saadant finder altsaa ikke Sted mere, men det, som finder Sted, er, at for Øjeblikket 15—1,600 Mødre kunne unddrage sig den Pligt, som enhver Moder maa have til at vedkende sig sit Barn. Jeg mener, at det maa være en almenmenneskelig Ret, ethvert Barn har Krav paa, at faa at vide, hvem der er dets